

Esad Babačić

Sončne pege

Posoda

Dragi Oče, spet perem posodo. Kako kaj pri tebi, kdo jo pomiva tebi, zdaj ko živiš sam in bi te žena najraje ubila.

Najini usodi sta si precej podobni, oče. Tudi jaz imam nekaj žensk, ki bi mi rade odrezale jajca.

Ampak, oče, midva sva mojstra v pomivanju posode. Zdaj sem celo napredoval. Sredstvo naneseš naravnost na gobico in drgnem, drgnem, dokler ne gre umazanija stran. Tako je bolj učinkovito, ker se ne razredči. Pa še pri vodi se prišpara. To ti bo všeč.

Ti si vedno tako rad šparal, čeprav ne vem od česa in za koga. Pravzaprav me je to z gobico naučila ženska, ki jo ljubim. Ona zna veliko o gospodinjstvu. Morda jo nekega dne poročim,

da bom lahko spet pral, dokler je ne bo minilo in bo vzela krožnike v svoje roke. Veš, pranje posode me pomirja. Z njo se vedno razumem. Danes sem odstranil etiketo, na kateri je pisalo Made in People's Republic of China. In sem si mislil, kako ljudska je ta Kitajska, kako veliko jih je še tam, ki pomivajo posodo. Kaj praviš, oče.

Sončne pege

Pokopano
Odmaknjeno od groba
Potrebno zabave
Zavrto iz zazrtosti
Vase in vate
V svet
Odmikajočega se sonca
Ki se trese ob pogledu
Na tiho preprostost
Tvoje duše
Okostje
Zemlje
Nepomembnost sence
Obkrožene z umrlimi
Željami svetovljanov
Z zapisi odvrženih
Sanjačev
V edinem rojstvu
Čebel
Padajočih s skorje
Večnosti
Medene slepote
Nedotaknjene roke
Supernove
Krotko občevanje
Silikonov
Oznanjajoči zakon
Nesmrtnosti
Zvezdne zaprisege
Razuma
Led prihaja
Na prvem programu
Sonce gori
Na drugem
Duša umira na tretjem
Kje sediš ti
Ob kateri reki propada
Ki je že tu

A ga ne vidiš
Prežrt od slepe
Pege srca
Kreteni gredo
skozi zobe.

Zavist

Do moje groze
je več poti
kot do tvoje.

Do moje jeze
je več sledi
kot do tvoje.

In moje sonce
bo sijalo dlje
kot tvoje.

Strašilo

Strašilo,
počasi se
pelješ
svoji
dobroti
naproti.

Strašilo,
sestopi
s svojih
ptic.

Ni drevesa,
tvojega rojstva
ni luže
tvojega
čofotanja.

Ne straži
me več,
strašilo
smešno.

Brezobraznost

Sedemdeset evrov za uro terapije v obcestni kliniki.
Pomagajo ti, da se spomniš, ostalo pride samo, če se
dovolj potrudiš, pravijo. Tudi za to potrebujem denar,
da se spomnim. Konja, ki je udaril očeta, in tega, zakaj
sem prevzel njegovo bolečino, stoletno žalost, ker sem sin
brazgotinca, ki joče. Udarec v obraz boli dlje kot občutek
zaznamovanosti. Želja, da bi ostal brez obraza
in se skrtil pred svetom, straši.

Koliko jih je brez obraza in srca, pa se ne vznemirjajo,
ker se spleča. Pravil si jim brezobrazni,
nihče ti ni ugovarjal, vsi so te podprli in si oprali roke.
Ostal si sam s svojim obrazom in denarjem, ki ga ne pozna.
Oni morijo naprej. Vidiš jih, kako ti govorijo, da se jim
pridružiš, vidiš jih, kako se ti smejiš s svojo brezobraznostjo.

Mesto zori z ljudmi, privatne ordinacije obetajo kvalitetne storitve.
Rad bi se spomnil sebe, kakšen sem bil, preden sem pozabil.
Sedemdeset evrov bo dovolj. Vzel bom še skromen tečaj italijanščine
in se prelevil v turista iz Verone, ki je pozabil svojo Julijo.
Vstopil bom v obcestno ordinacijo in se začel pogovarjati
z otroki starih bogov. Kaj so storili s kategoričnim imperativom,
ki joče ob obali mrtvega morja. Naj mu bo.
Kdor pretenta samega sebe, ta je najbolj zdrav.
Pa naj stane, kolikor hoče.

Britje

Dovolj je nekaj majhnega,
neznosno lepega in prijaznega,
da dobiš tisti občutek radiatorjev
v čelu, tisti občutek sreče v načelu.
Nekdo te greje brez tvoje volje,
kadar to dovoliš. Sicer si sam,
brez razloga. In vseeno ti je,
za čas, ki odhaja, za klice, ki jih ni,
ali pa niso pravi. Po tvoje je vse tako,
kot mora biti. Briješ se, vsako jutro,
do zadnje sence dvoma.

Mihailis

Obsedenost s ponosom.
Hudson river in grška restavracija
tako blizu veliki reki, da se je lahko
dotakneš z roko.
Grška je dolga in
pogosto seže do New Yorka.
Mihalis je tako dober,
da ga tajna policija v Gdansku
ni mogla videti.
Vsi smo nevidni v tem svetu
brez duše. Samo svetniki
vidijo oči teme.
Meglice na obokih Karpatosa
snujejo maščevanje za oskrnitev
Criptonu. Grški mački bodo
še dolgo hvaležni Francesku.
Najhitreje se redijo, kadar pijejo
temno mleko. Nemški fotografi
naredijo največ posnetkov,
s količino poskušajo doseči
popolnost. Toda Grki vedo,
kdaj je treba pritisniti.
Samo to je pomembno.
El Ninho nas je nosil do
Rodosa in nazaj, v ritmu
rockovskega duhovnika,
ki so mu točili pod mizo
in mu na koncu pod noge
vrgli zaboj razdevičenega
šampanjca. Nedolžnost gre
samo enkrat. Kdor spi je celo,
je bedak, tako kot vsi tisti,
ki so si na dokih Hudsona
spremenili imena in se zdaj
derejo drug čez drugega.
Mike! Mike!